

Onze jongens op twee wielen

Met Jef en Erné fietste Knesselare de grens voorbij

Knesselare heeft wel iets met wielrennen. Maar na Jozef Timmerman en Erné De Blaere is het wachten op een nieuw talent dat zich ook nationaal in de kijker fietst. Patrick Versluys haalde in de jaren 1980 de top twintig in zowat alle grote klassiekers, maar was van Kleit en trok na een kort verblijf in de Knokseweg naar Ursel. Ook Hans De Clercq, verdienstelijke prof in de jaren 1990, woonde even in de schaduw van de Sint-Willibrorduskerk, maar verliet Knesselare in 2010. Met Jozef en Erné heropenen we een paar mooie bladzijden uit de Knesselaarse koersgeschiedenis.

Jozef, hoe ben in de wielrennerij terechtgekomen?

JOZEF: Zoals veel jonge gasten reed ik met de fiets naar de vakschool in Brugge. We hoorden op de radio verslagen over de grote koersen, verhalen over Briek Schotte en andere coureurs en dat sprak tot de verbeelding. Ik droomde ervan ooit ook in Italië te gaan fietsen en schreef me in voor wielervedstrijden bij de onderbeginnelingen. Van het moment dat je een velo had met een kromme *guidon* (stuur), mocht je meerijden. Dat ging vrij goed. Ik won zeven koersen en werd zesmaal tweede. Dat waren natuurlijk maar kermiskoersjes, heel veel ter plaatse. Iedere wijk had zijn *coureurke*.

De gezinsbond was fier op de "moeders van tien" ▲

Voelde je dan al dat je talent had?

JOZEF: 'Ik kon met mijn oude fiets, die ik van Antoine De Muyck had, goed volgen. Dan heb ik mij een koersfiets gekocht van Marcel Ruyckaert, een goeie pistier en later verzorger, die op de Kruipuit woonde. Maar die fiets was veel te klein. Uiteindelijk heb ik dan een vergunning aangevraagd en me aangesloten bij KVC 't Meetjesland. In mijn tweede jaar – ik reed toen als 17-18-jarige bij de nieuwelingen – won ik al zeven koersen en reed ik veel ereplaatsen. Dan is het pas goed begonnen. Bij het leger werd ik kampioen van de luchtmacht. Bij de juniors won ik een paar koersen, en bij de liefhebbers ging het nog beter.

Hoe verliep die selectie voor internationale wedstrijden?

JOZEF: Je moest je kandidatuur stellen. Die werd dan op de Bond voorgelegd. Men hield bij de selectie rekening met

de regionale spreiding. Iedere streek moest zo'n beetje aan bod komen. Dat is trouwens vandaag ook nog zo.

Erné, hoe ging dat bij jou?

ERNÉ: Ik was een jaar of zes jonger dan Jozef. Bij ons thuis was er niet meteen een grote belangstelling voor koers. Ik woonde in de Maldegemseweg, en ook ik reed met mijn *velootje* naar de lagere school. Onderweg werd er regelmatig gekoerst en het bleek dat ik daar toch wel wat talent voor had. Toen ik dan op internaat zat, mocht ik een fiets van een pater gebruiken om ermee te gaan trainen. Ik ging rijden bij de onderbeginnelingen, maar de concurrenten waren nog vooral jonge gasten uit eigen gemeente of streek. Dat waren *koerskes* rond de kerktoeren of wijkkoersen zoals in de Hoekestraat, waar we heen en terug reden en telkens draaiden rond een ton. In die dagen heb ik ook Jean-Pierre

▲ De dekenij bracht volkse gezelligheid

Monseré leren kennen, de latere wereldkampioen bij de profs (1970). Dat was tot hij in Retie verongelukt is (1971) een zeer goede kameraad van mij.

Wat hebben jullie als liefhebber gewonnen?

JOZEF: In het jaar dat ik bij het leger was zes koersen, in het jaar dat ik de Ronde van Marokko reed zeventien koersen, en dat waren vooral grote koersen, geen kermiskoersen. Ik mocht mee naar internationale wedstrijden, zoals de Vredeskoers, de Ronde van de Toekomst en de Ronde van Marokko. Uiteindelijk bleek dat voldoende voor een profcontract.

ERNÉ: Bij de nieuwelingen en juniors won ik toch ook 16 à 17 wedstrijden per jaar, maar dat waren minder grote koersen dan die waar Jef won. Ik was minder getalenteerd dan Jef, maar had het geluk tamelijk goed bergop te kunnen rijden. Daardoor kon ik ook goed presteren in rittenwedstrijden zoals de Ronde van Navara, waar ik in 1969 tweede werd na Lucien Van Impe, de Ronde van Toledo, ingericht door de bekende Spaanse klimmer Bahamontes, of de Ronde van Roemenië. In 1971 reed ik voor Hertekamp en onze ploeg won de meeste koersen bij de amateurs. Dat was een stimulans om uiteindelijk over te stappen naar de beroepsrenners. Bij Hertekamp-Magniflex (dat laatste was een matrassenbedrijf uit Milaan) reden toen onder meer Georges Pintens, Noël Vanclooster en Rik Van Linden.

Hoe verliep de overstap naar beroepsrenner?

JOZEF: Ik kreeg een paar aanbiedingen omdat ik nogal wat grote koersen had gewonnen. Omdat ik Gilbert De

Smet goed kende, ben ik hem gevolgd naar de ploeg Wiel's Groene Leeuw. Ik was geen sprinter, maar kon redelijk bergop rijden. Ik ben prof geworden in 1965 en heb gekoerst tot 1971. Mijn eerste ploeg was Groene Leeuw, met Albert De Kimpe als ploegleider en wereldkampioen Benoni Beheyte en Gilbert De Smet als kopman. Gilbert was van Lichtervelde en de dankbaarste kopman.

Wat waren de mooiste internationale ervaringen?

JOZEF: De Vredeskoers, dat was voor een amateur toch iets speciaals. Ik moest er voor anderen rijden, maar werd toch vijfde in de eindstand. Reizen was toen niet evident. Als coureur kunnen aankomen in het centrum van Praag en andere grote steden in Polen en Oost-Duitsland, dat was een en ander. Ik reed daar liever dan in de Tour. Er stonden honderdduizenden mensen langs de weg. Naar de koers mogen gaan kijken, dat was daar een cadeautje van het regime. Waar we aankwamen, kreeg iedereen verlof. De wedstrijd was een enorme staatsorganisatie, een reclamestunt ook. Aan de meet stond per renner een jongen met een deken klaar, die ons voor de rest van de dag begeleidde.

ERNÉ: Ik heb ook in het Oostblok gereden, in de Ronde van Roemenië. Het parcours was er typisch Oostblok: de wegen waren van start tot aankomst gewoon kaarsrecht. Er was daar toen nauwelijks autoverkeer. In het straatarme Roemenie sliepen we in de *sjeikste* hotels. Ook voor de bevoorrading deden ze enorm hun best, al konden ze niet wegstoppen dat er economische schaarste was. We kregen bij voorbeeld veel fruit, maar als het kersentijd was,

▲ De gezinsbond was fier op de “moeders van tien”

dan kreeg je ook alle dagen kersen. Handel en invoer waren toen niet zo evident. Natuurlijk vergeet je ook nooit de grote rondes die je als prof reed. De Rondes van Italië en Spanje, dat waren prachtige belevenissen.

Kon je als renner in die tijd al wat verdienen?

JOZEF: Ik moest als beroepsrenner in de winter toch nog gaan werken om rond te komen. Mijn pa zei: je mag koersen, maar je moet zoveel verdienen als je broer in de sigarenfabriek. Na het zomerseizoen – in oktober al – ging ik werken. Eerst bij aannemer Hilaire Ryserhove, dan in de Brugeoise en in Omco.

ERNÉ: Om financieel rond te komen moest je in de jaren 1960-1970 toch al heel goed rijden. Voor veel renners was het een geluk dat ze werden gesteund door hun supportersclub. Per seizoen had je toch al gauw een half honderdduizend frank nodig voor je fietsen en tubes en verzorging.

JOZEF: Juist daarom probeerde ik in zoveel koersen te ontsnappen. Dan reed je veel *priems* (premie)

ERNE: De prijzen verdelen dat was soms moeilijk. In de Ronde van Roemenië hadden we zo'n afspraak, maar de eerste prijs was... een moto (lucht).

JOZEF: Ik heb dat ook meegemaakt. In de Vredeskoers won ik een *brommer*. Het was de tijd van de mobyletjes. Ik heb hem aan Gerard Versluys kunnen verkopen.

ERNÉ: De supers verdienden wel al goed, maar toch. Johan De Muynck, een goeie maat van mij, won ooit de Ronde van Italië. Mocht hij de dag van vandaag koersen, hij was superrijk. Hij is nu 63 jaar en gaat nog altijd werken.

Jullie fietsten dus nog voor de renners behoorlijk gingen verdienen?

ERNÉ: De sponsors waren toen vooral lokale of regionale bedrijven, zoals Solo Superia of Groene Leeuw (fietsenbedrijf uit Deinze). Vandaag zijn dat hele grote bedrijven en multinationals.

JOZEF: En dan nog... Johan Vansummeren, die in 2011 Parijs-Roubaix won, zal bijlange niet verdienen wat Tom Boonen krijgt.

Wat is uw mooiste koersherinnering?

JOZEF: De Ronde Van België die ik in 1962 met zeven seconden verloor. En de Ronde van Marokko (1964) waar ik veertien dagen de gele trui droeg.

Velen herinneren zich nog dat het fout liep in de afsluitende tijdrit. Wat is toen gebeurd?

JOZEF: In de tijdrit werd ik geklopt door de Marokkaan El Gouch. Veel kranten schreven toen dat hij me van de leiding “stayerde”, omdat hij vakkundig uit de wind was gezet. Een krant schreef dat één rijkswachter “achter” mij reed en negen rijkswachtmotards “voor” El Gouch. De Marokkaanse koerscommissaris had niets gezien.

Je kwam toen in Knesselare met een fantastische trofee thuis?

JOZEF: De Marokkaanse Minister van Sport gaf me na de tijdrit een grote zilveren theebeker mee uit zijn paleis. We moesten die in een *camionette* de rest van de Ronde laten meevoeren.

In welke ploegen kwam je dan als prof terecht?

JOZEF: Ik reed voor drie wereldkampioenen: voor Benoni Beheyte bij Groene Leeuw, voor Rik Van Looy en Harm Ottenbros bij de Nederlandse ploeg Willem II. Ik heb Van Looy onder meer in de Ronde van Spanje goed geholpen en in 1967 Parijs-Tours helpen winnen. Toch was er geen sprake van luxe. Naar een grote ronde hadden we een drietal truitjes mee en twee paar schoentjes. Wat erbij kwam was welkom. Van Van Looy heb ik niet mogen klagen. We kregen als knecht wel eens iets extra van hem. Een koersbroek, schoenen, dingen waar men vandaag zou mee lachen.

ERNE: Heel de omkadering was nog armtierig toen. Wij moesten zelf onze truitjes en broekjes wassen.

JOZEF: Toen Beheyts wereldkampioen was, werden zijn gebruikte tubes van zijn fiets gehaald en bij ons op de fiets gelegd. Ze waren al aan het rekken! Vergelijk dat eens met het rennerscomfort van vandaag...

Hadden de knechten dan een hondenleven?

ERNÉ: Als knecht moest je toen nog veel meer doen dan vandaag. Wij sprongen nog in de cafés binnen om er drank te halen voor de kopmannen. We hingen ons met glazen flesjes in alle zakken aan de volgwagens om zo het peloton in te halen. Zo'n toestand zijn vandaag ondenkbaar.

JOZEF: We sprongen van de fiets, liepen binnen, trokken de frigo's open en namen mee wat we konden dragen. Op de duur gooiden we daar wat *enkel geld* op de toog, want ze zouden ons opgesloten hebben... (lacht).

Jozef, je reed je het meest in de kijker in de Ronde van Frankrijk

JOZEF: Ik heb tweemaal in de Tour heel lang voorop gereden, met minuten voorsprong. En ik ben er eens op een spectaculaire manier gevallen in een ravijn.

ERNÉ: Jozef, zeg het maar, je was een meesterknecht.

JOZEF: Op een gegeven moment had ik een ernstig accident met mijn arm. Ik heb toen meer dan een jaar gesukkeld en ben tweemaal geopereerd. Dat heeft me wel wat beperkt. Een knecht moet ook altijd de meester volgen. In de laatste Ronde van Frankrijk die Van Looy reed was ik sterk, maar Rik had een contract dat hij maar zes dagen zou meefietsen. De volgende dag moesten we buiten tijd aankomen. Daarmee lag ik er ook uit. Ik werd betaald, maar dat deed wel een beetje pijn. Dat was overigens een hele sterke ploeg met zes Belgische renners en voorts opgebouwd rond Hollandse topcoureurs als Harm Ottenbros en Rini Wachtmans.

En uw curriculum, Erné?

ERNÉ: Ik werd beroepsrenner in 1970. Ik kon goed klimmen en mocht ook mee naar de grote rondes. In mijn eerste Ronde van Italië werd ik 44ste. Ik reed ook de Ronde van Spanje. Mijn beste prestatie was een tweede plaats in een klimtijdrit in de Ronde van Zwitserland en o.a. een

▲ De gezinsbond was fier op de "moeders van tien"

18de plaats in de Ronde van Zwitserland. Ik heb ook alle klassiekers meegereden. In de Ronde van Mallorca ben ik echter in een ravijn terechtgekomen, vier meter diep, en heb er mijn knie bezeerd. Nadien is het nooit meer honderd procent geweest. Het jaar nadien zou ik naar de ploeg van mijn goede maat Jean-Pierre Mons r  overstappen. De zondag reden we samen nog de wedstrijd de Drie Zustersteden. We zouden de zaterdag daarop allebei Milaan San Remo rijden en zouden daar in hetzelfde hotel verblijven, de Argentine in Milaan. Ik vertrok de maandag, hij zou de woensdag komen, maar is de dinsdag in Retie tijdens een koers verongelukt...

▼ De gezinsbond was fier op de "moeders van tien"

Hoe kende je Monseré zo goed?

ERNÉ: Bij de nieuwelingen en de juniors reden we altijd samen. Hij won de Ronde van Vlaanderen, ik werd tweede. Hij kwam toen vaak bij ons thuis logeren en dat klikte erg goed tussen ons. We zijn samen op huwelijksreis geweest. Nu nog hebben mijn vrouw en ik goede contacten met zijn vrouw.

Je carrière is door die val dan ook vroeg afgebroken?

ERNÉ: Ik bleef nog koersen, maar had ook gestudeerd en kreeg de kans om bij de ABB te gaan werken. Ik heb daar dan ook voor gekozen. Was dat een goede of slechte keuze, dat weet ik niet. Dat “bloedde” wel even toen ik nadat ik gestopt was die mannen bezig zag, maar dat slijt wel. Op internet kan je mijn resultaten nog vinden, maar ook ik was een knecht. Een van mijn beste prestaties was in een klimtijdrit in Zwitserland, wel dikwijls in eerste tien... Pino Cerami vijfde, Waalse Pijl 29ste...

Jozef, twee lange solo's in de Tour (1964 en) dat zorgde in Knesselare voor grote ambiance?

ERNÉ: Dat was de tijd van het “gazetje” dat kort na de aankomst van elke rit in heel Vlaanderen nog werd bezorgd. Ze reden met een autootje door de gemeente, en smeten er een pak uit om snel door te rijden naar andere plaatsen.

JOZEF: En jonge gastjes met een petje van 't Volk op hun hoofd voerden dat dan in de gemeente rond. Dat was goedkoop – een kwartje van een frank? – en snel.

Was die lange solo afgesproken in de ploeg?

JOZEF: Neen. Er was een groepje ontsnapt. Die werden ingelopen en ik dacht hop, 'k ben weg... Dat was heel ver van de aankomst, dus ik hoopte dat er een man of vijf zou meespringen, maar er kwam niemand. Ik heb dan heel lang vooruitgereden, met 14 minuten voorsprong op het peloton. Dat was goede publiciteit voor de ploeg, want ik reed lang in beeld. De ploegleider wou dat ik doorreed. Als jongste deelnemer werd ik zelfs virtueel leider, want stond maar 4 minuten achter op Gimondi. Twintig kilometer voor de meet werd ik ingelopen.

‘De wind houdt niet van helden’, schreef Willem Van Wynendaele in de krant. Toch probeerde je het in een latere Tour nog een keer?

JOZEF: Dat was de laatste ronde die Rik Van Looy reed. Ik reed toen 180 km alleen vooruit en pakte zelfs 18 minuten. Nadat Eddy Merckx een tegenreactie opzette, kromp mijn voorsprong. Op vijftig km van de meet kreeg ik een ferme *papat*, en 't was gedaan. Eric Leman won die rit naar Charleville-Mézières in de spurt.

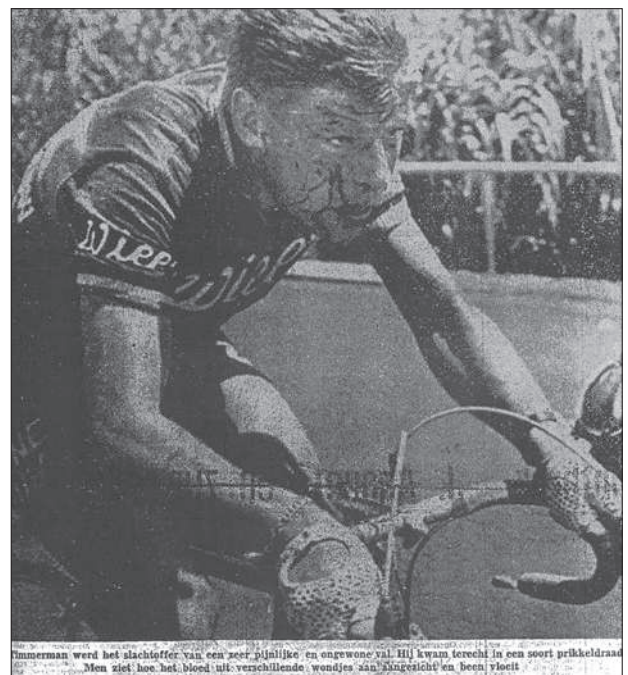
ERNÉ: Maar je had weer je reclame!

JOZEF: En dat loonde wel. Er waren toen na de Tour heel veel criteriums. Ik kreeg toen een paar duizend frank, in Limoges zelfs een keer 10.000 frank, wat in die tijd niet slecht was.

Dan was er nog dat ander memorabel moment. Een spectaculaire val?

JOZEF: Dat was niet in een ontsnapping. Ik reed in een lang gerekt peloton. Taccone zat toen voor mij. Ik raakte zijn wiel, kwam in de zijberm, een soort prikkeldraad en vervolgens in de *afgrond* terecht. Gelukkig dat de struiken mijn val braken. Het was een beetje zoals de over heel de wereld verspreide val van de Nederlander Wim Van Nest. Alleen ging die toen nog een eind dieper. Op tv en in de kranten verscheen ik met bebloed gezicht, terwijl tourdokter Dumas me verzorgde, maar het viel al bij al mee. Ik heb nog voortgereden, maar achteraf bleek dat een kraakbeen in mijn knie toch serieus was geblesseerd. Als beroepsrenner heb ik nog een paar koersen gewonnen, in Wallonië, in Assebroek, maar het ging nooit meer als voordien. Dan ben ik gestopt, ook

▼ De gezinsbond was fier op de “moeders van tien”

al had ik een contract met Frans Verbeeck. Ik had in de Kloosterstraat een café overgenomen. Voor je het weet sta je daar zelf te werken tot een eind in de nacht. De “goesting” om te koersen is dan rap over. Dat is het leven... Het was een mooie overname...

Trainden jullie veel?

JOZEF: We reden heel veel koersen. Na Nieuwjaar begon dat al vroeg met bvb. de Ronde van Andaloesië.

ERNE: De begeleiding die we kregen, dat was natuurlijk iets anders. Wij hadden in de ploeg niet eens een dokter. In de Ronde van Italië was er dan wel een Spaanse verzorger. Dat was een speciaal geval. Ik ging erbij omdat ik me niet zo goed voelde. Ik hoor het hem nog zeggen: ‘Nie in vorm? Godverdoeme, jonk, De bloed nie goed en vandaag beetje bergop. Nog een beetje *bijgeef de vitamine...*’ En ’s avonds na de koers zei ik dan bij mezelf: ‘*Miljaarde*, dat waren nog goeie vitamines...’ (lacht)

Hoe kijken jullie 35 jaar na datum op die periode terug?

JOZEF: Het leven verloopt met ups en downs. Ik vind het toch wel schoon dat ik heb kunnen bereiken wat mijn jongensdroom was: coureur worden en gaan waar

niemand van mijn leeftijdsgenoten en mijn milieu toen geraakte. Praag, Cassablanca, en heel West-Europa... ik heb toch een stuk van de wereld gezien. Ik was altijd wel in aardrijkskunde en geschiedenis geïnteresseerd...

ERNÉ: Voor mij was het heel mooie periode.

Volg je vandaag nog het wielrennen?

JOZEF: Ja, op tv. Maar ik ga niet meer naar de wedstrijden kijken. Ik heb in het café nog veel renners over de vloer gehad, onder andere Rik Van Looy. Maar dat hoofdstuk is afgesloten.

ERNE: Ik heb nog veel contact met vroegere collega's.

Zit er vandaag nog wielertalent in Knesselare?

ERNÉ: We hebben wel wat goeie liefhebbers, maar een goeie prof worden dat is niet meer zo evident. De concurrentie is veel groter en koers is een gebeuren waar bij de profs de besten van over de hele wereld mekaar vinden. Het is zoals bij de atletiek na André en Rik: wachten op iemand die toch nog het talent en de wilskracht heeft om nationaal door te breken. Dat zou al een goed begin zijn...

Een rijwiel en een paard

Een koers tussen een rijwiel en een paard. Hoe konden ze het bedenken? En toch, het gebeurde in Knesselare in juni 1904. Een fiets was toen nog een beetje een vreemd ding in het straatbeeld, al zou dat niet lang duren vooraleer het rijwiel gemeengoed werd. De Gentse krant Het Fondsenblad noteerde op 1 juli een merkwaardig bericht: ‘Op kermiswoensdag, 29 dezer, heeft om 3 ure namiddag in onze gemeente een “raid” plaats tussen M. Odile Vermeire, te paard en M. Polidoor Wille, per rijwiel. De afstand is één kilometer. Deze kampstrijd wordt fel besproken en men verwacht dien namiddag vele liefhebbers van paardenloopstrijden en velomannen om den uitslag te zien...’ Er wordt op de wedstrijd ook gewed (bericht 1/7).

De geschiedenis van de wielersport in Knesselare is evenwel nog wat ouder. Al in 1887 verschijnen berichtjes over wielervedstrijden en op donderdag 4 juni 1897 wordt een wedstrijd voor beroepsrenners georgani-

seerd. In de jaren 1890 wordt een feestcomiteit opgericht waarin naast de fanfare, de Strijdbroeders en de zangmaatschappij Sint Ceclia ook de wielrijders vertegenwoordigd zijn. In 1904 schrijft Het Fondsenblad over de Knesselaarse veloclub “Stille Weg”. Ook de krant “t Getrouwe Maldeghem bericht dan in regelmatig over de “velokoersen” in de gemeente.

In die krant schrijft ene R.M. in januari 1942 zelfs een vergelijkend artikelje over het wielrennen in Knesselare. ‘Het Meetjesland, en niet in het minst Knesselare, was steeds rijk aan beloftevolle jonge krachten. We hadden voor de oorlog Nantje Dewaele. Na 1918 kwamen Miete De Loof en Hilaire Gussé de aandacht der sportliefhebbers opeischen. Vooral laatstgenoemde was een kerel met vele kwaliteiten, doch alle drie zijn ze te wispelturig, te weinig standvastig geweest om ooit daar te kunnen komen waar roem en fortuin worden geoogst.’ Dewaele werd fietsenmaker en had een herberg in de Kerkstraat.

▲ De gezinsbond was fier op de “moeders van tien”

▲ De gezinsbond was fier op de “moeders van tien”

Hilaire Gussé werd onder meer kampioen van den Yzer in Hooglede en kampioen van Vlaanderen in Gids.

Interessant is ook een artikel van Arnold Strobbe over de Knesselaarse flandrien Remi De Loof (°1903), die koerste na de Eerste Wereldoorlog (1919-1928). Daarin lezen we dat Henri Delnat, oproeper bij notaris Vital Maeyens, de eerste fiets in Knesselare bezat. Remi De Loof zelf was wellicht de beste renner in de jaren 1920. Aan Strobbe vertelde hij hoe hij 's morgens met de fiets naar Merkem aan de IJzer reed, om daar deel te nemen aan het kampioenschap van de IJzer. Op andere vlakken had Remi iets minder karakter: ‘Ik was maar een manneken van zeven-tien en ‘k bleef dikwijls drinken achter de koers. ‘k Ging mee naar de kotjes... ‘k Ben veel te gauwe groot geweest’. Remi is altijd junior gebleven, omdat men in die tijd als junior met alle categorieën mocht meerijden.

In de koers had Remi in eigen gemeente stevige concurrentie van de snelle spurter Hilaire Gussé, die bij de liefhebbers een aantal grote wedstrijden won.

Hoe meer er werd gefietst, hoe meer fietsenmakers er kwamen. Nandje De Waele kreeg concurrentie van Feelke Saintobyn en van Fonnie Van Heyste.

‘Heel vroeg was Knesselare bekend voor zijn ronde van den Ommegank (Veldstraat-Aalterweg-Molenstraat-Kerkstraat). Cafébazen, later wat gesteund door de gemeente, organiseerden twee koersen per kermis (de zondag en de

dinsdag). Een traditie die deels overeind is gebleven. (Arnold Strobbe, “Remi De Loof, een flandrien in Knesselare”, verschenen in Het Land van Woestijne, 1991, jg.14, nrs. 3 en 4)

Keren we nog even terug naar het oordeel van 't Getrouwe Maldeghe over de renners van de jaren 1940: ‘Tot nu toe kon geen enkele het tot op de hoogte van bijvoorbeeld Hilaire Gussé brengen. Zoo kenden we er Maurits Verzele, Hilaire De Greve, Guillaume Mestdagh, Willem Neiryck, Achiel De Loof en nog tal van anderen wiens naam ons ontsnapt is. Alleen Hilaire Mestdagh en Maurits De Corte brachten het tot beroepsrenner, en wisten in de rangen van den Vlaamschen Wielerbond bij deze categorie renners reeds min of meer mooie uitslagen te boeken. De Corte was bij de beginnelingen om zoo te zeggen onklopbaar.’

In het boek “De Flandriens van het Meetjesland” staat voor de jaren 1950 alleen Robert Claeys (°1921) als beroepsrenner vermeld. Hij was prof van 1948 tot 1960, maar was geen spurter en won dan ook maar één wedstrijd.

